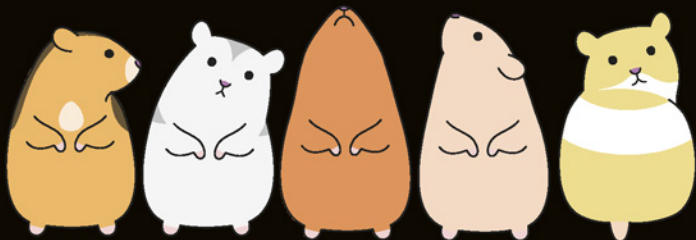

A lélekdoki

A megváltó 3. évad

„Imádom ezt a társaságot, ezt a világot,
a problémák ellenére olyan életigenlő, motiváló.
Alig várom, hogy újra olvashassak róluk.
Ha most itt lenne még mellettem pár rész,
biztos, hogy rögtön befalnám őket.”

– *meseanyu, moly.hu*

finep
selection

2022 Hans Christian Andersen-díjas szerzője

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

A lélekdoki

A megváltó 3. évad

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A valóság az, amikor megüti magát az ember.

Jacques Lacan

Az előző évadok tartalmából:

Sauveur Saint-Yves¹ klinikai szakpszichológus Franciaország Orléans nevű városában, a Murlins utca 12. szám alatt él. A város felőli bejáraton át fogadja pácienseit, a szomszédos kis közből nyíló kertkapu a magánszférájába vezet. A házban csupán egyetlen ajtó választja el egymástól a két világot.

Sauveur számos páciense közül többel találkozunk a harmadik évadban is. Így viszontlátjuk:

Ella Kuypenst (13 éves). Ellát akarata ellenére lefotózta Jimmy, egy mellőzött szerelmes, amikor a kamasz lány fiúnak öltözve sétált a napsütésben. Ettől kezdve iskolatársai zaklatásának célpontjává vált, a fotó ugyanis felkerült a közösségi médiába, ahol mocskolódo kommentárok tömegével látták el Ella feltételezett homoszexualitására vagy transzszexualitására vonatkozóan.

Margaux Carrét (15 éves) és húgát, **Blandine**-t (12 éves). A lányok szülei, noha már évekkel ezelőtt elváltak, folyamatosan háborúznak,

¹ A leggyakrabban előforduló francia nevek kiejtését a kötet végén összegyűjtöttük. *A ford. megj.*

kölcsönösen vádolva, becsmélve egymást. Margaux már a második öngyilkossági kísérlete miatt került kórházba, a hiperaktívna címkézett Blandine pedig felelősnek érzi magát a nővééréért, ezért alig mer aludni éjszaka.

Gabin Poupard-t (hamarosan 17 éves). Míg az édesanyját – aki hol a jemeni imámmal hadakozik, hol olyan emberekkel társalog, akiknek selyemmajom ül a vállán – a pszichiátrián kezelik, Gabin Sauveur padlásán tanyázik, és arról ábrándozik, hogy a pszichológus örökbe fogadja. Egyre többet lóg az iskolából, és jegye van az Eagles of Death Metal együttes november 13-i párizsi koncertjére.

Samuel Cahent (16 éves). Egy birtokló típusú anyával van megáldva, aki kutat a holmija között, és mindent tudni akar a lányokkal való kapcsolatáról. Samuel nemrégiben tudta meg, ki valójában az apja. Nem egy alkoholista vadállat, ahogy azt az anyja állította, hanem egy híres zongoraművész, André Wiener. Samuel elutazott Párizsba, hogy a IV. kerületi városházán meghallgassa a koncertjét.

Ami Sauveur Saint-Yves (40 éves, 190 cm, 80 kg) magánéletét illeti, fekete bőrű szülőktől származó gyermekként fehér szülők fogadták örökbe hároméves korában Martinique szigetén. Miután felesége tragikus körülmények között meghalt, Sauveur Franciaországba költözött a kisleányával, a most 9 éves **Lazare**-ral. Sauveur új családot próbál alapítani **Louise Rocheteau**-val, a kétgyermekes édesanyjával, akinek kilencéves fia, **Paul** Lazare legjobb barátja (no, meg a hörcsögöké), lánya, **Alice** 13 éves. A volt férj, **Jérôme** azonban féltékeny Louise-ra, ahogy annak új felesége, **Pimprenelle** is, és minden igyekezetükkel azon vannak, hogy az anyja ellen hangolják Alice-t.

Mellesleg Sauveur még egy hajléktalant is a házába fogadott, a több mint 80 esztendőős **Jovót**, egy hajdani idegenlégióst, aki géppisztolyt rejteget a katonai zsákja mélyén.

Amúgy az élet szép, és épp most kezdődik az őszi szünet.

2015. október 18-tól 25-ig tartó hét

Az év egyes időszakaiban a gyerekeknek megvan az a rossz szokása, hogy nem mennek iskolába, amit monsieur Kuypens világéletében helytelenített.

– Már megint szünet!

– Hamarosan mindenszentek – válaszolta a felesége. – Ella kimerült, nagyon jól fog tenni neki.

Monsieur Kuypens morgolódva folytatta a vetkőzést – „Nekem tán van szünet?” –, aztán a dohogást más területre helyezte át.

– És mi volt az a gyomorrontás, ami egész héten tartott? Nem véletlenül a főbiaizéje kezdődik már megint?

Madame Kuypens, keresztnevéen Virginie, ahelyett hogy válaszolt volna, a hóna alá kapta a párnáját, és elindult a hálószoba ajtaja felé.

– Mit csinálsz? – hökkent meg Camille Kuypens.

– A nappaliban alszom.

– Mi az, már beszélgetni se lehet? Muszáj rögtön felkapnod a vizet? Újrakezdődött vagy sem?

Virginie némán bólintott. A szünetet megelőző tanítási héten Ella újra az iskolai védőnőnél kötött ki, hányingere volt, és fájt a feje.

– És mit mond erről az a pojáca? – szólalt meg újra monsieur Kuypens.

– Kiről beszélsz?

– Hát a ti híres Sauveurötökről! Még hogy megváltó! Arra se volt képes, hogy Ellát rendbe hozza!

– Igenis jobban volt már – tiltakozott Virginie. – Csak visszaesett. A betegségeknel előfordul ilyesmi.

„Betegség, na persze!”, dünnyögte monsieur Kuypens. „Az én időmben azt mondták, ha a lustaság fájna, ordítanál.” Aztán, amikor látta, hogy a felesége egy újabb lépést tesz az ajtó felé:

– Állj már meg azzal a párnával! Beszélgetünk. Azt csak lehet, nem?

Leült, futó pillantást vetve reszkető kezére. A felesége követte a pillantását.

– Neked kellene kezeltetni magad.

– Tessék?

Madame Kuypens megrázta a fejét, nem szólt többet. Mindketten tudták, hogy Camille-nak alkoholproblémája van.

– Ha Ella beteg – szólalt meg újra a férfi –, nem ez a pszichológus fogja meggyógyítani, aki potom negyvenöt euróért hülyeségekkel tömi az emberek fejét. Ha ez egy pszichiá... egy pszichés betegség, akkor pszichiáterhez kell fordulni.

Virginie leengedte a párnáját, és ő is leült. Végre valami értelmes beszéd.

– A múlt pénteken a könyvelőm mondta, hogy a felesége is jár pszichiáterhez – folytatta Camille. – Az asszony ugyanis... na, mi is van vele, már nem is tudom... Ja de, megvan! Bipoláris! Szóval egy pszichiáternő kezeli, aki állítólag nagyon jó. És ő legalább igazi orvos. Nem úgy, mint az a bábjúnár.

Monsieur Kuypens orrolt Sauveur Saint-Yves-re, mivel az egy ülés során előásott egy régi családi históriát², ráadásul a fekete férfi szálás termetű volt, és jóképű. Pincé doktornő, a pszichiáter, bár teljesen be volt táblázva, monsieur Kuypens könyvelőjének közbenjárására hajlandó volt másnap délután ötkor két páciens között fogadni Ellát.

A fal túloldalán Ella egy újabb rémálmokkal gyötört éjszakára készült. Tíz napja rettegett attól, hogy lelepleződik a szülei előtt, tíz napja keringett róla ugyanis egy olyan fotó a közösségi médiában, amin fiúnak volt öltözve. Attól félt, kiderül a kettős élete.

Ruhásszekrénye legmélyén, a kisebb korában jelmezként használt göncök mögé rejtve tartotta fiú alteregójának ruhatárát: egy fehér inget, egy csikos nyakkendőt és egy vállban kissé bő fekete zakót. Egy kartondobozban pedig egy pár harminckilences méretű fekete férfi lakkcipő meg egy maffiózókalap lapult. Ella a zsebpénzéből vásárolta, és általában kizárólag a szobájában vette fel őket, és csakis akkor, amikor egyedül volt, senki más nem tartózkodott otthon. A szülei nagyon elfoglaltak voltak, a nővére, Jade pedig gyakran elment hazulról, hogy a barátnőivel, illetve az utóbbi időben a barátjával találkozzon. Ella kedvére játszhatta azt, hogy ő Elliot Kuypens, író és kalandor. Ilyenkor töltött magának egy pohár italt apja gazdagon ellátott bársekreányéből, épphogy csak beledugta a nyelvét, aztán visszöntötte az egészet az üvegbe. Vett magának egy hosszú, vékony szárú, kis fejű női pipát is, megtömte Amsterdamer dohánnyal, és pöfékelt belőle néhányat, közben George Sandra gondolt, kedvenc könyvének, *A talált gyerekek* a szerzőjére. Aztán kinyitotta a füzetét, és írói pózba helyezkedve nekilátott regényének, a *Jack táskájának*, ami egy tizenöt esztendőös csavargóról szólt, aki nyitott volt minden ismeretségre, és még nem igazán tudta eldönteni, mi a jó és mi a rossz. Igen, Elliot az

² Lásd *A lélekdoki* 1. évad.

ő fiú alteregója volt. Ella szívesen gondolt saját magára angolul, mert a *good* vagy a *bad*, a *tall* vagy *small* nőnemben ugyanaz volt, mint hímnemben.

Tíz nappal ezelőtt fiúruhába öltözve elment, hogy sétáljon egyet a napsütésben a közeli park fái között. Felnyírt hajával, magabiztos lépteivel csakugyan fiúnak hihette volna az ember. Annyira elmerült fantáziavilágában, hogy nem vette észre Jimmyt, a kéretlen szerelme, aki a nyomába szegődött. Amikor Ella leült egy padra, a fiú lefotózta, ahogy arcát a nap felé fordítva, kalapját hátratulva üdvözülten mosolyog. Azóta a fotó kommentárokkal ellátva keringett a közösségi oldalakon. ***Ez nem is csaj, ez pasi! Drag queen vagy drag king? Sértegető SMS-eket is kapott – Hova dugtad a cicijeid? Várod a kuncsaftot?*** –, ezért Ella már napok óta be sem kapcsolta a telefonját. A Facebookot, Instagramot és Snapchatet is kerülte. Abban reménykedett, hogy az őszi szünet alatt, mivel nem lesz mivel szítani, lassan majd kialszik a tűz. Nem tudta, hogy a 7. C-s lányok, Marine, Méline és Hannah tovább táplálták a szóbeszédet. A neten nagy vitát indítottak arról, vajon Ella lány, aki a sulin kívül fiúnak öltözik, hogy lányokra hajtson, vagy fiú, aki az iskolában lánynak adja ki magát? Mindenki előrukkolt a maga eszement hipotézisével és ostoba bizonyítékával. Marine Lheureux, aki névtelenül irányította az egészet, odáig ment, hogy felvetette, szavazzanak, a *leszbire* vagy *transzira* katintva. Egyelőre a *transzi* kapott több voksot. Ellának sejtelve sem volt, mekkorára dagadt az ügy.

Viszont alig várta, hogy megkérdezhesse a pszichológusát, nem kellene-e megszabadulnia a férfiruháitól. Hétfőnként negyed hatra járt Sauveurhöz.

– Ja, igen, ezen a hétfőn nem tudsz menni – jelentette be az édesanyja a reggelinél.

– De Sauveur a szünetben is rendel!

– Igen, igen, tudom – felelte kissé zavartan madame Kuypens, aki tisztában volt vele, mennyire ragaszkodik a lánya a terápiájához (vagy a terapeutájához). – Csak éppen apád időpontot foglalt neked egy pszichiáterhez. Egy... egy igazi doktorhoz. Merthogy apádat nem lehetett átverni ezzel a gyomorrontással, ahogy engem sem. Megint előjött az iskolafóbiád.

Virginie elhallgatott, megdöbbenett, hogy néz rá a lánya, rémülettől kikerekedett szemmel, elnyílt ajakkal.

– De én nem fogom lecserelni Sauveurt! – szakadt ki Ellából a kiáltás.

– Szó sincs erről – tiltakozott az anyja, jóllehet megígérte a férjének, hogy véget vetnek ennek a haszontalan pszichoterápiának. – Jövő hétfőn újra mehetsz monsieur Saint-Yves-hez. Ma viszont egy specialistával találkozol.

– Minek a specialistája?

– Hát a...

Kis híján rávágta, hogy az elmebajoké, de még időben észbe kapott.

– ...az iskolafóbiáé.

– Mit tud kezdeni vele?

– Vannak erre... vannak rá gyógyszerek. Az... izé... a szorongás ellen.

Csak beszélt anélkül, hogy bármit is tudott volna. Tényleg létezik olyan orvosság, amittől visszamennek a gyerekek a matekórára?

– De akkor a jövő hétfőn újra mehetek Sauveurhoz, ugye? – könnyөгött elcsukló hangon Ella.

– Hogyne, persze.

– Mert, tudod, ez élet-halál kérdése.

Ezen a hétfőn Sauveur határidőnaplója úgy festett, mint az ementáli sajt. Csupa lyuk volt. A gyerekek vakációztak.

– Halló, jó napot... Á, madame Kuypens? Lemondja Ella kon... Csak nem még mindig az a gyomorrontás?

Sauveur hangja elégedetlenül csengett, holott rendszerint közömbösen fogadta, ha az emberek töröltették az időpontjukat. Csakhogy Ella már az előző konzultációra sem jött el. Madame Kuypens azzal hozakodott elő, hogy Ella vérszegény, ezért el kell mennie a háziorvosához, Dubois-Guérin doktorhoz, akit egyébként Saint-Yves is jól ismert, az orvos néha pácienseket is küldött hozzá.

– És pont ma délután negyed hatra kapott időpontot?

– A doktor úr két páciens közé szorította be – hebegte Virginie, aki nem akarta megbántani Saint-Yves-t azzal, hogy elárulja neki, a háziorvos valójában egy pszichiáter.

Sauveur a következő hétfőre, október 26-ára beírta Ellát, ugyanakkor felhívta rá az anya figyelmét, hogy három lemondás után ki kell fizetni az elmaradt konzultációkat – olyan kényszerítő eszköz volt ez, amit egyébként sosem vetett be. Miután letette a telefont, eltűnődött, miért reagált így. Érezte, hogy a Kuypens szülők megpróbálják megfosztani a lányukat a terápiájától (vagy a terapeutájától), és ezt nem bírta elviselni. Sajátos kötelék alakult ki közte és Ella között. Néhány héten át még annak a kérésének – ábrándjának – is engedett, hogy Elliotnak szólítsa. A kislány fejlődését érzékenyüléssel vegyes igézettel figyelte. Talán egy igazi *gender non conforming kiddel* állt szemben, azaz egy olyan gyermekkel, aki elutasította a születési nemét, és tudata

puszta erejével formálta a testét. Még a pubertás folyamatát is képes volt megakasztani, az állítólagos vérszegénység ugyanis nem más volt, mint az, hogy abbamaradt a menstruációja. Ella külső megjelenéséből hiányzott minden nemi jelleg, nem volt melle, fenéke, csípője. Csak nőtt, hajlékony volt, és nyúlánk, akár egy nádszál. Tizenhárom évesen százötvenkilenc centi. Anorexiára semmilyen jel nem utalt, bár mindössze negyvenegy kilót nyomott, de ezt még normálisnak lehetett tekinteni. Ekkor kopogtak az ajtón, Sauveur azonban, aki ebben az idősávban nem várt senkit, nem mozdult. Újabb két koppantás.

– Igen, tessék!

– Ne haragudj. Tudom, hogy nem lenne szabad behatolnom a territóriumodba.

– A territóriumomba – visszhangozta Sauveur Louise-ra mosolyogva.

Louise lábujjhegyen lépett be, büntudatos arckifejezéssel. Sauveur magában jót derült ezen a kislányos affektáláson. Sosem tiltotta meg Louise-nak, hogy bejöjjön a rendelőjébe.

– Van valami híred Alice-ról és Paulról? – kérdezte tőle.

Mivel a gyerekeiről volt a szó, Louise újra természetessé vált.

– Megérkeztek Nanou-hoz.

Az őszi szünetre Alice és Paul az apai nagyanyjukhoz lettek elpaterolva, aki egy közeli kisvárosban, Montargis-ban lakott, és ahol az unokatestvéreik, Axel és Evan társaságát is élvezhették.

– Alice rém dühös az apjára – nevetgélt Louise –, ugyanis egy szuper barátnős programról marad le. Az osztálytársai, Selma, Marine meg a többiek ma mekis-mozis délutánt csapnak – nélküle.

– És te ezen nevetsz, szívtelen anya?

– Most az egyszer legalább nem nekem jut a hiszti!

Louise leült a kanapé karfájára, és úgy nézett körbe, mintha még sosem látta volna ezt a helyet: fotelek, egy kisasztal a gyerekeknek, tárolódobozok játékokkal és ceruzákkal, néhány polcnyi könyv, a falon pedig Caspar David Friedrich *Vándor a ködtenger felett* című festményének egy reprodukciója. Sauveur eközben Louise-t vette szemügyre. Egy amerikai színésznőre emlékeztette a hatvanas évekből, a neve nem jutott eszébe. Huncut arcocska, őzikeszemek, kiugró járomcsont, törékeny termet. Hat hónapja voltak szeretők, hébe-hóba egy-egy éjszakát töltöttek együtt, alapjában véve alig ismerték egymást.

Louise hirtelen elnyúlt a kanapén, fejét a karfának támasztotta.

– Így szokták? – kérdezte.

Megpróbálta elképzelni, hogy pszichoanalízisen van.

– Mm, mm – dűnnyögte Sauveur.

Otthagya az íróasztalát, és átült a terapeutafoteljébe.

– És most azt fogod mondani: „Beszéljen nekem az anyjáról” – tette hozzá pajkosan Louise.

A megszeppent kislány egy nevetlen fruskának adta át a helyét, aki bájos, rózsaszín espadrille cipőjét feltette a kanapéra.

– Az anyádról akarsz beszélni – mondta Sauveur, kíváncsian várva, mi sül ki ebből a kis komédiából.

– Panaszkodni fogok – felelte Louise. – Biztosra veszem, hogy leginkább ezért jönnek ide, nem?

A jobb lábát, egy áramvonalas lábat, amelyen gyöngyszürke legings feszült, függőlegesen felemelte, és beszélni kezdett, közben kecses kis lábfejét hol jobbra, hol balra tekergette, mintha tornaórán volna.

– Anya nem szeret engem. Az emberek előtt persze úgy tesz, mintha szeretne. De én tudom, hogy jobban szereti a fiúkat. Jobban

szereti az öcsémet. Rám azt mondja, hogy kényeskedem. Ez a szava járása: „Ne kényeskedj már!” Szerinted én kényeskedem?

A lábacska mozdulatlaná merevedett a magasban.

– Mi az, hogy „kényeskedni”? – dobta vissza a kérdést Sauveur.

Louise lábat váltott, és folytatta a gyakorlatát.

– Hát, nyafogni, azt mondani például, hogy félsz levinni a kukát a pincébe. „Gyerünk, indulj, ettől erősödik a jellemed!”

Ezt vastag hangon mondta, az anyjácán, ahogy gyerekkorában szutyongatta.

– Folyton azt mondta, semmire se viszem majd az életben, mert nem elég erős a jellemem.

Rövid csend után hozzátette:

– Még mindig ezt mondja.

Felült, és ahogy kiegyenesedett, úgy tett, mintha ő lenne Sauveur.

– Negyvenöt euró lesz, viszontlátásra a jövő héten! – mondta lágy hangon, oldalra billentett fejjel.

A férfi mosolygós szemmel nézte, de belülről az arcába harapott, hogy visszatartsa a kikívánckozó replikát.

– Látod? – lengette meg Louise a hosszú ujjait annak a pulóvernek, amit Sauveur ruhásszekrényéből vett kölcsön. – Kényszerzubbonyt adtak rám.

– Nem használhatod a kezed?

– Nem.

– Nem használhatod a karod?

– Nem.

– Semmit nem tudsz csinálni?

– Rab vagyok.

Sauveur felállt, odaguggolt a kanapé elé, összekötötte a pulóver két ujját, és miközben felállt, magához vonta és olyan erősen zárta a

karjába Louise-t, hogy az tiltakozva felsikkantott, majd megcsókolta. Az évődésüket a bronzkopogtató három döndülése szakította félbe.

– Kliens? – kérdezte Louise.

– Páciens – javította ki Sauveur szakmai hangon. – Igen, tegnap este jelentkezett be.

Teljesen megfélelkezett róla.

Az illető eközben épp helyet foglalt a váróban, követve a felirat utasítását: „Kopogás után kérjük befáradni”. Sauveur kicsomózta a pulóver ujjait, és Louise-t a rendelő túlsó vége felé terelte, ahol egy függöny mögött egy másik ajtó rejtőzött. Pusztit nyomott az arcára, aztán a fülébe súgta:

– Nemsokára megyek.

Visszaengedte a függönnyt, elhessegette az agyából a kanapén tor-názó Louise képét, és kiment az új pácienséért.

– Monsieur Kermartin?

Egy ötven körüli férfi volt, már őszülő, de dús hajjal, nyájas arccal. Mielőtt leült volna, pillantása a mennyezetre siklott, és Sauveurnek az egyik fotelre mutatva biztatnia kellett, hogy foglaljon helyet.

– Igen, köszönöm – mondta monsieur Kermartin, a kanapét vá-lasztva.

Sauveur köhintett egyet, azon töprengve, mivel is kezdje a beszél-getést.

– A telefonban említette, hogy Pincé doktornő a kezelőorvosa, így van? Ő küldte hozzám?

Ami kevésbé volt valószínű, Pincé doktornő ugyanis minden bi-zonnyal jóval kompetensebbnek tartotta magát egy mezei pszicholó-gusnál. Monsieur Kermartin már rázta is a fejét, és elmondta, hogy Pincé doktornő nem hallgatja meg az embert, egyetlen dolog érdekli, hogy teletömje az átkozott piruláival.

– Ki fog nevetni – folytatta –, de a neve miatt kértem önhöz időpontot.

– A Sauveur miatt?

A pszichológus nem volt meglepve.

Sokan fordultak hozzá azért, mert ilyen ígéretes keresztnévet viselt, ami azt jelentette, „megváltó”.

– Nem, nem – cáfolta meg a feltételezését monsieur Kermartin. – A családneve miatt.

– A Saint-Yves miatt? – hökkent meg Sauveur.

– Igen, merthogy engem meg Kermartinnek hívnak. És Szent Yves, most a XIV. századi breton szentre gondolok, eredetileg Yves de Kermartin volt. Ebben valamiféle kapcsolódási pontot láttam kettőnk között. Saint-Yves és Kermartin.

Felnevetett, mintha saját magán kacagna.

– Rendben – bólintott Sauveur.

– Rendben?

– Elnézést kérek. Csak így szoktam jelezni, hogy figyelek.

– Á, nagyszerű... Nemrég csináltatta meg a mennyezetet?

Sauveur pillanatnyi dekoncentráltóságában már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de gyorsan visszakozott.

– Miért kérdezi ezt?

– Nem akar válaszolni rá?

– Ön az építőiparban dolgozik?

– A bankszakmában.

– Rendben.

Fürkészve néztek egymásra, monsieur Kermartin szeme azonban fel-felugrott a mennyezetre, ahogy a héliummal töltött léggömbök szoktak. Sauveur lelki szemei előtt megjelent pulóverének két összekötött ujja, és rájött, hogy neki kell kibogoznia ezt a helyzetet.

– Amikor ideköltöztem – szólalt meg –, minden fel volt újítva, azóta semmit nem csináltam a házon.

– Szóval nem tudja – hajolt felé a hangját lehalkítva monsieur Kermartin –, hogy az előző bérlők vagy a tulajdonos milyen... munkálatokat végeztek?

– Hogy milyen munkálatokat – visszhangozta Sauveur.

Kermartin megcsóválta a fejét.

– Maga óvatos ember – állapította meg. – Mindenesetre nem hinném, hogy *azok* ide is kamerákat telepítettek volna.

– Mm, mm.

Kermartin gúnyos kis kacajt eresztett meg.

Jóraláló ötvenes ábrázata megkeményedett, amitől szinte más embernek látszott.

– Gyerünk, mondja csak ki, hogy bolond vagyok. Így legalább nem fogom vesztegetni az idejét, és a magamét sem.

– Pszichológus vagyok, monsieur Kermartin, ami ebben a helyiségben elhangzik, az nem jut ki innen. Efelől kezeskedem. És nincsenek mikrofonok a rendelőmben.

Sauveur úgy beszélt, mintha összefoglalná a helyzetet, nem úgy, mint aki egy paranoiáshoz intézi a szavait.

– Nem mikrofonokról beszélek, hanem biztonsági kamerákról.

Kermartin újra a mennyezetre emelte a szemét, és Sauveur ezúttal úgy tett, mintha maga is átvizsgálná.

– Nekem minden tisztának tűnik – jelentette ki.

– És most felír valami antipszichotikumot, mi?

– Én nem írok fel gyógyszert – hátrította el a feltételezést Sauveur.

– Nem vagyok orvos.

– Nekem nem is arra van szükségem. Hanem arra, hogy meghallgassanak.

– Rendben.

Monsieur Kermartin szája cinkos kis mosolyra húzódott, amitől végképp nagyon furcsa lett az arca. Saint-Yves finoman a beleegyezését adta, hogy meghallgatja. Hogy ítélkezés nélkül meghallgatja. Ennek a pszichológusnak nem volt fegyver a kezében, sem receptet nem írhatott, sem kényszergyógykezelésre nem küldhette. Benne meg lehet bízni, még olyan dolgokat is el lehet mondani neki, amik a legnagyobb örültségnek tűnnek.

– Nem azt kérem, hogy higgyen nekem – kezdte. – Hanem hogy hallgasson meg.

Az egész egy évvel ezelőtt kezdődött, amikor monsieur Kermartin kivett egy bútorozott lakást az Escures utcában. Hamarosan rájött, hogy a felette lakók a hálószoba mennyezeti lámpájába rejtett kamerák segítségével leskelődnek utána.

– Néztek, amikor levetkőztem.

– Mm, mm.

– Most azt fogja mondani, megszábadulhattam volna a kamerától, ha leszerelem a mennyezeti lámpát. Csakhogy emlékeztetem rá, ez egy albérlet volt, ahol világosan kikötötték a szerződésben, hogy semmihez sem nyúlhatok.

– Pontosan mire is törekedtek a szomszédai? Hogy pucéran lássák?

Sauveur arca áthatolhatatlan komolyságot sugárzott, ami arra bátorította monsieur Kermartint, hogy teljesen kiöntse a szívét.

– Szexmániások – jelentette ki. – Persze megpróbáltam megakadályozni, hogy kukkoljanak. A fürdőszobában vetkőztem le. Csak az a gond, hogy én pizsama nélkül alszom.

Belepirult ebbe a vallomásba. Sauveur megnyugtatta, sok ember van úgy, hogy semmilyen öltözéket nem tűr meg magán az ágyban.

– Előfordulhat, hogy éjszaka kitakarózom – folytatta monsieur Kermartin. – Abban a lakásban amúgy is nagyon meleg volt. Lehet, hogy pont azért, hogy lerúgjam magamról a takarót. Elég az hozzá, hogy eljöttem onnan, és kerestem egy legfelső emeleti lakást. Tehát olyat, ahol nincs felső szomszéd.

– És rendbe jöttek a dolgok?

– Egy bizonyos pontig igen. Viszont három héttel azután, hogy beköltöztem, rájöttem, hogy a padlástérben nem sokkal korábban egy lakást alakítottak ki. Be is költözött egy pár. És mit gondol, mit tudtam meg?

Sauveur megrázta a fejét, egyre jobban el volt képedve.

– Hogy a férj egy riasztórendszereket és biztonsági kamerákat forgalmazó üzlet vezetője. Na, ekkor úgy döntöttem, ellentámadásba lendülök.

– Valóban?

– Minden éjjel, úgy két óra tájban felhívtam őket telefonon, és mindig ugyanazt az üzenetet hagytam. „Hagyják abba a mesterkedéseiket, vagy százszorosán megfizetnek érte.” El akartam üldözni őket, ugye megérti?

– Jogos önvédelemből – bólogatott Sauveur. – És mi történt?

– Felhívták a rendőrséget, és panaszt tettek. A rendőrség felszólított, hogy hagyjam abba a telefonálgatást, és arra köteleztek, hogy menjek el Pincé doktornőhöz. Ami – ahogy azt alighanem ön is sejti – az égvilágon semmit se oldott meg. Antipszichotikumokat és antidepresszánsokat írt fel. Az összes lehetséges mellékhatását kifogtam ezeknek az átkozott piruláknak: fáradtság, hányinger, álmatlanság, szívdobogás, szájszárazság satöbbi. A szomszédaim meg továbbra is ott voltak! Szóval a probléma egyáltalán nem lett megoldva.

– Bizony nem – jegyezte meg szánakozva Sauveur.

Kermartin gyanakvó pillantást vetett rá, de túlságosan szüksége volt arra, hogy meghallgassák, még ha színlelt empátiával is, így aztán folytatta:

– Eszembe jutott egy megoldás, meglehetősen büszke is voltam rá. Az ágyam fölé baldachint függesztettem, vastag fekete szövetből. Ez alatt a sátorféleség alatt aztán nyugodtan öltözhettem-vetkőzhettem, rejtve voltam a pillantásoktól, és aludni is alhattam... hm... pucéran, nem kellett attól félnem, hogy meglátnak.

– És ez véget vetett a szomszédok üzelmeinek?

– Azt csak hiszi! Három héttel ezelőtt láttam egy dokumentumfilmet az Arte csatornán, és megtudtam, hogy az Öböl-háború idején olyan videokamrákat fejlesztettek ki, amikkel át lehet látni a falon. Vagyis az én szegény baldachinom annyit ér, mint halottnak a csók.

Sauveur lesújtott arckifejezést öltött, és talán valóban le is volt sújtva. Aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve elhatározta, hogy belép Kermartin játékába.

– Erről nekem viszont az jutott eszembe, hogy van egy olyan háborús helyzetben használt módszer is, amivel megakadályozzák, hogy a repülőgépek bizonyos dolgokat lencsevégre kapjanak. Elvakítják őket.

– Valamiféle reflektorral... vagy ilyesmivel?

– Pontosan. Villanófényt vagy erős fénysugarat használnak. Szerelhetne spotlámpákat az ágy lábához.

– És irányítsam őket a mennyezetre, hogy elvakítsam a szomszédokat?

– Legalábbis a kameráikat.

– Hm. Rendben.

Kermartin mosolya újra nyájassá változott, és hozzátette:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Amikor én mondom, „rendben”, akkor az tényleg azt jelenti, hogy egyetérték. Kiprobálom, amit javasolt.

– Mi lenne, ha a jövő héten újra találkoznánk, hogy áttekintsük a helyzetet a szomszédokkal?

Sauveur egy barkácsterveket szövögető Kermartint kísért ki, majd visszaült az íróasztalához, és az arcát a kezébe temette egy kurta meditáció erejéig.

Úgy vélte, a paranoiának három fokozata van, amit jól lehet szemléltetni egy esettel. Valakit nem hívtak meg a legjobb barátja születésnapjára, aztán észreveszi, hogy a meghívót a régi e-mail-címére küldték.

1. fokozat: Az illető az egészről azt a következtetést vonja le, hogy az állítólagos legjobb barátja szándékosan csinálta, hogy úgy tűnjön, nem feledkezett meg róla, de mégse kelljen meghívnia.

2. fokozat: Azt gondolja, hogy a legjobb barátja felesége utálja, és a férje tudta nélkül változtatta meg az e-mail-címet.

3. fokozat: A CIA megbuherálta a legjobb barátja merevlemezét, hogy az e-mail ne jó helyre érkezzon.

Monsieur Kermartin a 3. fokozatnál tartott. Sauveur vállá hirtelen rázkódni kezdett, ellenállhatatlan nevetés tört rá, igyekezett a kezébe fojtani.

Pincé doktornő bezzeg nem nevetett monsieur Kermartinen. Felírt neki Lamictalt meg Maniprext meg Risperdalt. Még egy ló is kifeküdt volna tőle.

Anne-Élisabeth Pincé alacsony, szikár teremtmény volt, acélszürke hajjal, aki semmire nem szánt időt. Amúgy székrekedéses volt. Délután ötkor Ella az édesanyja kíséretében ott ült a rendelője várójában.